

Bij rijpende vruchten wordt ook de groote plantenspaarzaamheid betracht en maakt het groen, welks bestanddeelen waarschijnlijk in het zaad komen, voor het roodgele van de carotine plaats. *Groene* appels worden bij het rijpen rood en geel!

Aan het slot van het vierde artikel der reeks over bladgroen gekomen n.l. »Bladgroen« — »Zonlicht... bron van kracht en leven« — »De beteekenis der groene kleur bij de planten« en thans »Herfstkleuren«, hoop ik datgene bereikt te hebben wat mij bij den aanvang voor den geest zweefde n.l. ook voor hem, die vóór dezen volslagen onkundig was van de in alle opzichten groote beteekenis van het bladgroen, het belang dat deze stof heeft, te hebben verhelderd. Meermalen zal de lezer de waarheid ondervonden hebben van het gezegde van den heer Heimans, op bladzijde 174 van de jaargang 1912—1913 der »Levende Natuur«, »je moet van alle markten thuis zijn, zoodra ge de natuurstudie een beetje breed wilt opvatten.«

Ik hoop evenwel daar, waar specialiteitenkennis gevraagd werd, die voldoende verschaft te hebben om verderop begrepen te worden.

Het leven der planten is vaak gekenmerkt door groote wisselingen van voor- en tegen-spoed en verschilt daarin al niet veel van ons bestaan.

Maar hoe de omstandigheden ook zijn mogen, steeds streeft de plant er naar het hoofd opgericht te houden en zich zoo goed mogelijk te schikken naar het gegevene. Strekke zij daarin den mensch ten voorbeeld! Licht en lucht zijn hare eerste levensbehoefden, zonder deze kan zij niet tieren, niet groeien en bloeien. Maar met deze prijkt ze dankbaar in heur rein gewaad. Mensch, zie naar de planten! Zie hoe zij leven en met weinig gelukkig zijn, hoe zij groeien en bloeien en pronken met hare onbesmette kleuren.

Zie, hoe zij zichzelf opbouwende, naar 't heerlijk zonlicht streven, geen andere begeerte kennend dan het genot van de koesterende zonnekus.

Uit zwarte aarde buigt de nederig gebogen bloemknop het hoofd, besmeurd met slijk. Maar de zachte streeling van de zon doet de fonkelreine bloemenziel ontwaken en zij openbaart zich aan de wereld in haren stralenden kroon. Blij erkent zij de macht van die haar 't leven schonk en dankbaar trillen hare kleurschitteringen hemelwaarts, ter onbereikbaar hoogen zonne!

Welk een juichende vreugde voor de plant, wanneer bij 't ochtendkleuren, wanneer na lange doodbedreigende duisternis, de zon, de moeder van ons aller leven, weer over de aarde lacht. Hoe zuigen de groene organen iedere schittering, iedere fonkeling in als kostelijk levensgoed. En als des avonds weer bij den dagelijkschen zonnedood, de nacht gaat heerschen over deze wereld, sluiten de bloemen droef hare kelkjes, daar met het licht ook 't lieve leven vlood...

Maar 's morgens, terwijl nog aan de bloemkelken de traan der nachtelijke droefenis parelt, verrijst zij weer, de meesteres des levens, trotseerend den dood van het oogenblik, als zinnebeeld van het eeuwigdurende leven in de natuur!

Leiden.

JAC. J. DE JONG.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Notenkrakers. — Zal het jaar 1913 een notenkrakersjaar worden? 8 Oct. j.l. zag ik in het Oranjewoud een notenkraker, eikels oppikkende. Beide volgende dagen trof ik weer een paar dezer vogels aan. Ze waren volstrekt niet schuw en met eenige behoedzaamheid tot op een tiental meters te naderen. Als ze op het boschpad in het stille herfstwoud loopen, min of meer huppelend, doen hunne bewegingen eenigszins denken aan die van den merel, die op voedsel uit is, of wel aan het kauwtje. De kop vertoont groote overeenkomst met die van den specht en in de vlucht herinnert hij aan de Vlaamsche gaai. De boschwachter deelde mij mede, dat hij den notenkraker nooit te voren in het Oranjewoud had aangetroffen.

Heerenveen.

D. WOLTMAN.